



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **M. R.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kužílkem
sídlem Smetanova 1784/5, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. X, ve věci vyřazení
z evidence uchazečů o zaměstnání

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlu Kužílkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši celkem 3 146 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) z 3. 9. 2019, č. j. X, kterým úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání od 26. 6. 2019 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, protože žalobce se 26. 6. 2019 nedostavil k zaměstnavateli Technické služby města Přerova s. r. o. (dále jen „zaměstnavatel“) v určené době 8 – 11 h projednat doporučené vhodné zaměstnání. Správní orgány neshledaly omluvu žalobce s odkazem na zdravotní stav jako vážný důvod podle § 5 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce uvedl, že se ráno opařil vodou při přípravě kávy, u praktického lékaře mu neumožnili přednostní ošetření, navíc zapomněl doma průkaz zdravotní pojišťovny a osobní doklady, chtěl pro ně jet domů autobusem. Pak jel raději do nemocnice, kde ho lékařka ošetřila až ve 14.03 h a uvedla ve zprávě, že žalobce měl menší zarudnutí, ruka byla bez omezení hybnosti a bez otoku. Praktický lékař vystavil potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání zpětně, což správní orgány neuznaly.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nesprávné zjištění skutkového stavu. Správní orgány měly zohlednit lékařskou zprávu z nemocnice v Přerově i „řádnou nemocenskou“ žalobce od 25. 6. 2019 a neměly přijímat závěry, které přísluší pouze lékařům. V pochybnostech měly správní orgány rozhodnout ve prospěch žalobce.
3. Zástupce žalobce doplnil, že žalobce 25. 6. 2019 onemocněl a praktický lékař mu sdělil, že má čekárnu plnou pacientů a že „potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti“ vystaví následující den, že na to má ze zákona tři dny, a vystavil ho 28. 6. 2019 s datem počátku 25. 6. 2019, kdy lékař žalobce vyšetřil, stanovil diagnózu a zahájil léčbu. Žalobce nemohl nijak ovlivnit vystavení potvrzení o pracovní neschopnosti a lékaři důvěřoval. Úřad práce toto potvrzení praktickému lékaři zaslal s tím, že ho nepřijímá, že ho nelze vystavit zpětně, protože lékař žalobce 25. 6. 2019 nevyšetřil a nemohl objektivně posoudit jeho zdravotní stav; žalobce nemohl zpětně dodržovat režim pracovní neschopnosti. Žalobce však trval na tom, že byl u lékaře 25. 6. 2019 a nelze mu klást k tíži, že lékař do potvrzení neuvedl, že žalobce tento den vyšetřil a nenahlásil úřadu práce včas dočasnou pracovní neschopnost žalobce. Pokud by soud měl pochybnosti o správnosti údajů v lékařské zprávě, žalobce navrhl důkaz výpisem ze zdravotní karty žalobce, kde by měl být zaznamenán čas jeho návštěvy.
4. Ráno 26. 6. 2019 se žalobce opařil. U praktického lékaře nevyhověli jeho žádosti o přednostní ošetření, přestože žalobce měl silné bolesti. Při čekání žalobce zjistil, že nemá doklady, vydal se do nemocnice, kde čekal vstřícnější přístup, ale musel čekat až do 14. h. Žalobce byl v pracovní neschopnosti, navíc utrpěl úraz, což jsou podle něho vážné důvody pro omluvu z projednání doporučeného zaměstnání. Správní orgány nejsou kvalifikované k posouzení závažnosti zdravotního stavu, toto posouzení přísluší pouze osobám s odborným vzděláním v oboru zdravotnictví. Úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nezákonně.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zdůraznil, že žalobce byl poučen o tom, že když se nedostaví k projednání doporučeného zaměstnání, úřad práce ho vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání. Úřad práce potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti žalobce plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání od 25. 6. 2019 s vycházkami od 1. 7. 2019 od 13 do 19 h obdržel 1. 7. 2019. Úřad práce vrátil praktickému lékaři toto potvrzení jako nedůvodně vystavené, protože ho nelze vystavit zpětně.
6. Žalobce ve vyjádření z 15. 7. 2019 uvedl, že byl v nemocnici ošetřen a „ofačován“ a dostal uklidňující léky, takže nemohl z nemocnice po lékařském zákroku odejít a nemohl se dostavit k projednání zaměstnání. Podle zprávy lékařky z oddělení chirurgie se žalobce opařil horkou vodou, přiznal požití alkoholu, měl několik menších ložisek zarudnutí – popáleniny I. stupně, hybnost ruky byla bez omezení a bez otoku; lékařka doporučila

žalobci ruku ledovat, použít při bolesti běžná analgetika, abstinenci alkoholu a za dva dny kontrolu u praktického lékaře.

7. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání uvedl, že by bylo podvodem, kdyby šel projednat zaměstnání a pak byl v pracovní neschopnosti, což už byl. Úřad práce měl posoudit důvod žalobce jako důvod podle § 5 písm. c) bodu 6, tj. zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, nebo bodu 7 (jiné vážné osobní důvody, například etické, mravní či náboženské, nebo důvody hodné zvláštního zřetele).
8. Podle žalobce jeho jednání musí být úmyslné. Žalobce byl 26. 6. 2019 u praktického lékaře poprvé. Při čekání si žalobce vzpomněl, že zapomněl doklady a chtěl se pro ně vrátit domů, na druhý konec města, autobusem, který jezdí asi 3,5 km v hodinových intervalech asi 25 – 30 minut. Raději jel však do nemocnice na úrazové chirurgické oddělení. Úřad práce měl komunikovat s lékaři a sestrami, kteří vystupují jako svědci u Okresního soudu v Přerově.
9. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil žádný relevantní doklad, ze kterého by vyplývalo, že mu ve splnění vytýkané povinnosti bránil zdravotní stav. Úřad práce žalobce poučil dodatkem z 22. 12. 2017 (který žalobce podepsal), že nesplnění povinnosti vůči úřadu práce lze omluvit režimem dočasně pracovní neschopnosti pro nemoc nebo úraz, pokud žalobce z důvodu zdravotního stavu není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu ošetření či vyšetření ve zdravotnickém zařízení. Takové potvrzení žalobce nedoložil. Praktický lékař nemohl objektivně posoudit zdravotní stav žalobce dne 25. 6. 2019, protože u něj žalobce nebyl. Toto potvrzení je pro věc nerozhodné. Žalobce by stěží mohl zpětně dodržovat režim pracovní neschopného. Z lékařské zprávy z nemocnice vyplynulo, že žalobce byl ošetřen ve 14.03 h, avšak žalobce se měl dostavit k projednání zaměstnání od 8 do 11 h. Podle zprávy lékaře z nemocnice nebyl zdravotní stav žalobce 26. 6. 2019 takového charakteru, že by mu bránil v projednání zaměstnání. Nemohou obstát ani námitky žalobce, že byl od 25. 6. 2019 nemocný a potvrzení o pracovní neschopnosti mu lékař vystavil zpětně. Sám žalobce v odvolání uvedl, že byl poprvé u lékaře až 26. 6. 2019. Navíc ze spisu nevyplývá, že by žalobce byl u lékaře 25. 6. 2019. Proto je irelevantní tvrzení žalobce, že praktický lékař ho shledal jako dočasně práce neschopného a že mu sdělil, že mu potvrzení vydá později, s tím, že na to má ze zákona tři dny. Jedná se o novou skutečnost, kterou žalobce uplatnil až v žalobě. Žalobce v žalobě užívá pojem „dočasná pracovní neschopnost“ podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění. Jde však o jiný institut než „dočasná neschopnost uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu“ podle § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, kterou zpětně vydat nelze, zákon to neumožňuje. Pokud není potvrzena dočasná neschopnost uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu, má se za to, že je schopen své povinnosti uchazeče o zaměstnání plnit.
10. Podle žalovaného nešlo o pouhé administrativní pochybení lékaře. Potvrzení o dočasné neschopnosti se vydává na žádost uchazeče o zaměstnání. Potvrzení lékaře z 28. 6. 2019 nelze uznat jako omluvu nesplnění povinnosti projednat zaměstnání 26. 6. 2019. Žalobce byl po ošetření 26. 6. 2019 ošetřen ve 14.03 h a podle lékařské zprávy jeho zdravotní stav nebyl takového charakteru, aby mu neumožnil dostavit se k projednání doporučeného zaměstnání. Žalobce nemohl být přesvědčen, že byl neschopen plnit své povinnosti od 25. Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

6. 2019, když podle svého tvrzení v odvolání ten den u lékaře vůbec nebyl (byl tam prvně až 26. 6. 2019).
11. Bez významu je tvrzení žalobce, že lékař nenahlásil jeho dočasnou neschopnost úřadu práce včas, protože podle zákona o zaměstnanosti je povinen ji hlásit úřadu práce sám žalobce. O tom byl žalobce poučen ve zmíněném dodatku k poučení z 22. 12. 2017.
 12. Žalovaný nemohl zohlednit tvrzení žalobce, že nebyl přednostně ošetřen s úrazem 26. 6. 2019 u praktického lékaře ani v nemocnici, kde čekal až do 14. h, protože podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), se nepřihlíží k novým skutečnostem, které žalobce mohl uplatnit dříve.
 13. Žalobce nedoložil doklad, ze kterého by vyplývalo, že mu ve vytýkané povinnosti bránil zdravotní stav. Takovým dokladem by mohlo být potvrzení praktického lékaře o neschopnosti žalobce plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu, které by bylo vydáno 26. 6. 2019 a úraz nebo nemoc by žalobci bránil tyto povinnosti plnit. Takovým dokladem by mohlo být i jiné lékařské potvrzení o vyšetření či ošetření ve zdravotnickém zařízení, ze kterého by bylo zřejmé, že ve splnění povinnosti dostavit se k zaměstnavateli projednat doporučené zaměstnání uchazeči bránilo toto ošetření či vyšetření.
 14. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) není evidence uchazeče o zaměstnání jen formální záležitostí, ale primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a zařadit ho do procesu na trhu práce.
 15. Žalovaný žalobci 24. 6. 2019 vhodné zaměstnání nabídl a žalobce byl povinen ho projednat. Žalobce je v evidenci uchazečů o zaměstnání od 2. 6. 2008, úřadu práce se nepodařilo za celou dobu zprostředkovat žalobci vhodné zaměstnání, proto bylo povinností žalobce nabídnuté zaměstnání projednat, aby mohl být do tohoto zaměstnání přijat. Žalobce však svým jednáním mařil součinnost s úřadem práce, neprojednal vhodné pracovní místo na pozici uklízeč veřejného prostranství u zaměstnavatele a neměl ke svému jednání vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
 16. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
 17. **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud navíc oproti citovanému napadenému rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě zjistil z „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu“, že lékař potvrzení vystavil 28. 6. 2019, žalobce byl neschopen od 25. 6. 2019 a vycházky měl od 1. 7. 2019 od 13 do 19 h. Důvod nebyl v potvrzení uveden. Podle lékařské zprávy Středomoravské nemocniční, a. s., Nemocnice Přerov, chirurgické ambulance, z 26. 6. 2019, vyšetření žalobce proběhlo ve 14 h, zpráva byla sepsána ve 14.03 h. Podle zprávy si žalobce ráno opařil ruku horkou vodou na kávu, přiznal požití alkoholu, na levé ruce má několik menších ložisek zarudnutí – popálenina I. stupně, hybnost volná, bez otoku, doporučeno bylo ponechat krytí, zaledovat ruku, při bolesti užít běžná analgetika, doporučena byla abstinence alkoholu a v pátek kontrola k převazu.

18. Podle dopisu úřadu práce z 10. 7. 2019 úřad práce praktickému lékaři vrátil „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu“ jako nedůvodně vystavené, protože ho nelze vystavit zpětně a přiloženou fakturu nelze proplatit.
19. Podle záznamu z jednání se žalobcem z 24. 6. 2019 byla žalobci předána doporučenka vhodného zaměstnání u zaměstnavatele a žalobce ji převzal a podepsal záznam s poučením, že když se nedostaví k projednání zaměstnání, hrozí mu vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
20. Ve vyjádření z 15. 7. 2019 žalobce úřadu práce sdělil, že zasílá předžalobní výzvu, je diskriminován. Žalobce uvedl, že „ve sporné době před vydáním nemocenské byl ošetřován ofačováním, pod uklidňujícími prášky na chirurgickém oddělení, těžko mohl utéct, ale udělal vše v zákonné době“.
21. Úřad práce v rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání uvedl, že žalobce neprokázal projednání doporučeného vhodného zaměstnání a nedoložil vážný důvod, který mu v tom bránil. Obsah lékařské zprávy z nemocnice svědčil o tom, že žalobce byl ošetřen až ve 14 hodin a že úraz nebyl takového charakteru, aby bránil žalobci v projednání zaměstnání. Pokud žalobci 26. 6. 2019 zdravotní stav neumožňoval plnit jeho povinnosti uchazeče o zaměstnání, měl ten den požádat praktického lékaře o potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu, což neučinil. Žalobce nenavrhoval provedení dalších důkazů a neměl další námitky.
22. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání ztotožnil se závěry úřadu práce. Žalobce byl o povinnosti omluvit se úřadu práce z plnění povinností uchazeče o zaměstnání z důvodu ošetření nebo vyšetření ve zdravotnickém zařízení poučen po novele zákona o zaměstnanosti účinné od 1. 10. 2017. Žalobce nedoložil žádný doklad o dočasné neschopnosti. Tímto dokladem nemůže být dodatečně vystavené potvrzení lékaře z 28. 6. 2019. Lékař nemohl objektivně posoudit stav žalobce ke dni 25. 6. 2019, když žalobce nevyšetřil, toho dne u lékaře žalobce vůbec nebyl. Potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit jeho povinnosti nemůže stanovit režim uchazeče zpětně, uchazeč by jej nemohl dodržet. Žalobce nedoložil potvrzení o ošetření či vyšetření v době, kdy se měl dostavit k projednání zaměstnání (tj. od 8 do 11 h). Ze zprávy o ambulantním kontrolním vyšetření ve 14 h nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce byl takového charakteru, aby mu neumožňoval dostavit se od 8 do 11 h k projednání zaměstnání. Naopak, lékařka uvedla, že hybnost ruky byla neomezená a ruka byla bez otoku. Navíc z lékařské zprávy vyplývá, že žalobce požil alkohol, což nesvědčí o odpovědném chování uchazeče o zaměstnání, který ví, že má povinnost dostavit se k jeho projednání. Žalobce na dobu od 8 do 11 h dne 26. 6. 2019 nedoložil žádný důkaz, který by svědčil o tom, že nemohl projednat doporučené zaměstnání. Žalobce v odvolání namítal, že 26. 6. 2019 byl prvně u praktického lékaře, nedostalo se mu přednostního ošetření, neměl doklady, jel pro ně domů ve vzdálené části města s dopravou s hodinovými intervaly a asi půlhodinovou cestou, pak jel do nemocnice, kde ho ošetřili až ve 14 hodin. K tomu žalovaný nepřihlédl v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, protože tuto skutečnost mohl žalobce uvést úřadu práce. Úřad práce poučil žalobce o tomto ustanovení správního řádu v oznámení o zahájení správního řízení z 8. 7. 2019. Potvrzení o dočasné neschopnosti se vydává na žádost uchazeče o zaměstnání. Není podstatné, zda jednání žalobce bylo úmyslné. Podstatné je, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce mařil součinnost s úřadem Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

práce a neměl vážný důvod neprojednat 26. 6. 2019 doporučené zaměstnání. Žalovaný ani úřad práce nemají možnost zmírňovat dopady zákona o zaměstnanosti na uchazeče. Žalobce je evidován jako uchazeč o zaměstnání na svou vlastní žádost. S evidencí jsou spojena nejen práva (jako např. hrazení zdravotního pojištění státem), ale i povinnosti, aby nezaměstnanost uchazeče mohla být efektivně vyřešena.

23. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
24. Soud shledal jako nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
25. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu NSS (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze které se zejména podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán nebo soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci; proč považoval námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
26. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS z 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
27. Požadavkům formulovaným výše napadené rozhodnutí úřadu práce a žalovaného jako jeden celek vyhovělo. Úřad práce i žalovaný uvedly srozumitelně své rozhodovací důvody.
28. Námitku nesprávného zjištění skutkového stavu soud shledal rovněž nedůvodnou.
29. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu máří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*
30. Podle § 5 písm. c) bodu 6 téhož zákona se mezi vážné důvody řadí zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s krajskou pobočkou úřadu práce při zprostředkování zaměstnání.
31. Soud zjistil ze správního spisu ze záznamu o jednání se žalobcem 24. 6. 2019, že žalobce se měl dostavit na úřad práce 27. 6. 2019 v 10,15 h za účelem zprostředkování vhodného zaměstnání. Záznam žalobce podepsal, stejně jako doporučenku k zaměstnavateli Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

k projednání zaměstnání 26. 6. 2019 v 8 – 11 hodin. Poté je ve správním spise založeno potvrzení o dočasné neschopnosti žalobce plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání (které úřad práce praktickému lékaři vrátil jako nedůvodně opožděně vystavené s tím, že neproplatí fakturu) a interní hlášení změny z 2. 7. 2019, podle kterého žalobce doporučené zaměstnání se zaměstnavatelem 26. 6. 2019 neprojednal.

32. Spornou otázkou v posuzovaném případě bylo, zda byl prokázán vážný důvod, který bránil žalobci v projednání zaměstnání 26. 6. 2019, poté co si dle jeho tvrzení opařil ruku horkou vodou.
33. Žalobce měl na ruce podle lékařské zprávy několik menších zarudlých skvrn, bez puchýřů a ruku mohl používat zcela bez omezení. V lékařské zprávě z nemocnice, což je jediná lékařská zpráva, kterou žalobce doložil, nejsou uvedeny žádné související potíže. Soud proto s ohledem na malou závažnost úrazu a absenci vážných zdravotních omezení dospěl k závěru, že následky drobného úrazu nemohou obstát jako vážný důvod, omlouvající žalobce z jeho povinnosti projednat doporučené zaměstnání. Navíc žalobce po celou dobu správního a soudního řízení uváděl, že od lékaře chtěl jet domů pro doklady a nakonec jel do nemocnice. Pokud žalobce neváhal a mohl absolvovat hromadnou dopravou až několikahodinové cesty po městě (jak uvedl sám žalobce), čekání a jednání u lékařů, bezpochyby mohl jet k zaměstnavateli v určeném rozmezí tří hodin mezi 8. a 11. hodinou. Vzhledem k závažnosti zranění a i k tomu, že žalobce se nepodařilo opakovaně zaměstnat a je evidován jako uchazeč o zaměstnání od 2. 6. 2008 (jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě na straně 4), jeví se námitky žalobce spíše jako účelové.
34. Žalobce neprokázal zdravotní stav, který by mu bránil ve splnění povinností uchazeče o zaměstnání. Žalobce nedoložil žádný důkaz o tom, že onemocněl 25. 6. 2019, a že 26. 6. 2019 navštívil dopoledne svého praktického lékaře, který by ho shlédl a/nebo ošetřil. Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání praktický lékař vystavil až 28. 6. 2019 a nepodává se z něj povaha onemocnění žalobce. Onemocnění žalobce se nepodává z žádného důkazu, ba ani z žádného tvrzení žalobce. Po vrácení potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit své povinnosti lékař žalobce nijak nereagoval.
35. Soud se shoduje s úřadem práce a žalovaným v tom, že žalobce v daném případě neprokázal existenci vážných důvodů, které by mu bránilly dostavit se k projednání doporučeného zaměstnání dne 26. 6. 2019 mezi osmou a jedenáctou hodinou ranní. Žalobce v ten den ani telefonicky neoznámil úřadu práce či zaměstnavateli, že se mu stal úraz a nežádal o sjednání nového termínu projednání zaměstnání.
36. Obdobnou otázkou se zabýval NSS např. ve svém rozsudku z 27. 6. 2019, č. j. 2 Ads 221/2018-31, kde se žalobce omlouval z plnění povinností uchazeče o zaměstnání zdravotní indispozicí, avšak rovněž neprokázal, že by právě v době plánované schůzky jeho zdravotní potíže byly tak intenzivní, že by mu bránilly se schůzky zúčastnit.
37. Podle judikatury NSS by bylo možné považovat „za relevantní zdravotní důvody např. akutní infekční onemocnění stěžovatele (chřipka, angína), či stav vyžadující nutnost setrvání v nemocničním či domácím ošetřování. Při takovýchto intenzivních zdravotních potížích je dána překážka bránící nemocné osobě dostavit se k naplánované schůzce“ (viz rozsudek NSS z 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008-144, či rozsudek NSS z 28. 6. 2011, č. j. 4 Ads 150/2011-164).

38. Správní soudy opakovaně zdůrazňují, že potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (rozsudek NSS z 9. 6. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19).
39. V daném případě bylo na žalobci, aby po zranění přivolal nebo navštívil lékaře (případně prokázal, z jakých důvodů to nebylo možné), a to za účelem řádného doložení neschopnosti projednání zaměstnání se zaměstnavatelem absolvovat. Další dokazování podle soudu nebyl žalovaný povinen provádět, skutkový stav byl zjištěn dostatečně a uplatní se plně koncentrační zásada v odvolacím řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu). Žalobce sám neuvedl žádný objektivní důvod, proč se nedostavil k projednání zaměstnání, ani objektivní důvod, proč nemohl své odvolací námítky uplatnit již v řízení u úřadu práce. Rovněž zde nebyl veřejný zájem na dalším zjišťování skutkového stavu. Nejde o správní trestání, záznam bodů do evidence řidičů, nejde o řízení na návrh a žalobci nebyla uložena ve správním řízení povinnost, nešlo o účastenství v řízení, což by vše vylučovalo použití koncentrační zásady v odvolacím řízení; v ostatních případech se koncentrační zásada v odvolacím řízení uplatní v plném rozsahu (rozsudky NSS sp. zn. 1 Azs 513/2019, sp. zn. 7 Azs 237/2017, sp. zn. 9 Azs 62/2018, sp. zn. 5 Ads 75/2014). V posuzovaném případě nešlo ani o situaci, kdy by úřad práce nezjistil dostatečně skutkový stav (např. rozsudek NSS sp. zn. 5 Ads 42/2004) nebo provedl dokazování v rozporu se zákonem (rozsudek NSS sp. zn. 4 As 4/2018 ke stavebnímu řízení).
40. Soud neshledal jako opodstatněnou ani námitku, že správní orgán nemohl posuzovat skutkovou otázku týkající se závažnosti úrazu či onemocnění, protože se nejedná o otázku vyžadující odborné posouzení. Nejde například o invaliditu nebo posouzení stupně závislosti u žádostí o příspěvek na péči, kdy posouzení invalidity nebo stupně závislosti je svěřeno pouze posudkovým lékařům. Nejlehčí popáleniny, se kterými není třeba běžně k lékaři vůbec chodit, což je obecně známo, nevyvolaly v případě žalobce potřebu odborného posouzení. Žalobce neuvedl žádné okolnosti věci, které by měly tuto potřebu vyvolat. Podle konstantní judikatury platí, že pokud není k porozumění a řešení zapotřebí zvláštních odborných vědomostí nebo znalostí, stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná zkušenost a znalost, laický úsudek či odborné posouzení orgánu veřejné moci (rozsudek NSS z 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113 o způsobilosti tabáku ke kouření zkouškou při dokazování v soudní síni; rozsudek NSS z 22. 5. 2013, č. j. 6 As 14/2013-23, podle kterého jestliže v řízení o přestupku jde o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem, případně odborným posouzením správního orgánu projednávajícího dopravní přestupky, pak správní orgán nemusí vyhovět návrhu obviněného na ustanovení znalce podle § 56 správního řádu z roku 2004. Je pouze třeba, aby správní orgán toto své rozhodnutí náležitě odůvodnil).
41. Podle § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti *uchazeči o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu, je-li to důvodné, vydá registrující poskytovatel nebo jiný poskytovatel zdravotních služeb, který poskytuje uchazeči o zaměstnání zdravotní péči v případě této nemoci nebo úrazu, na jeho žádost potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu.*
42. Možnost vystavit toto potvrzení zpětně, jako je uvedeno u dočasné pracovní neschopnosti zaměstnance v § 57 odst. 3 zákona o nemocenském pojištění, nelze. Zákon o zaměstnanosti totiž takovou možnost lékaři nedává v případě neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

jeho povinnosti. Podle § 21 odst. 7 zákona o zaměstnanosti se na dočasnou neschopnost uchazeče o zaměstnání použije zákon o nemocenském pojištění pouze ohledně rozsahu a doby povolených vycházek. I z toho lze vyvodit, že analogie zákona zde není přípustná.

43. Podle § 21 odst. 8 zákona o zaměstnanosti *uchazeči o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu ošetření nebo vyšetření ve zdravotnickém zařízení, je-li to důvodné, vydá registrující poskytovatel nebo jiný poskytovatel zdravotních služeb, který ošetření nebo vyšetření provedl, na jeho žádost potvrzení o ošetření nebo vyšetření uchazeče o zaměstnání ve zdravotnickém zařízení.* O takové potvrzení žalobce v nemocnici nežádal. V případě popsaného úrazu by mu ho však lékař stěží mohl vydat, a to pro malou závažnost úrazu.
44. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal jako nadbytečné dokazování vyjádřením praktického lékaře. O tom, že žalobce praktického lékaře navštívil až 26. 6. 2019 (a nikoli již 25. 6. 2019) nepanovaly v řízení pochybnosti. Praktický lékař nemohl vystavit potvrzení o dočasné neschopnosti žalobce plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání plnit své povinnosti zpětně. Žalobce ani lékař vůbec netvrdili, že by tato dočasná neschopnost žalobce nastala dříve, že například došlo k administrativnímu pochybení nebo zde byl důkaz o dřívějším onemocnění žalobce apod. Žalobce by také nemohl „zpětně“ dodržovat režim dočasně neschopného a i kdyby tomu tak bylo, nebylo by možné zpětně dodržování režimu efektivně zkontrolovat.
45. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.
46. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče nepřísluší.
47. Krajský soud určil odměnu ustanoveného zástupce částkou 3 146 Kč. Skládá se z částky 2 000 Kč za dva úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. b) a podání doplnění žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT]. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu zvýšení odměny a jeho hotových výdajů o 21 % z částky 2 600 Kč, tj. 546 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. května 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.